

Jānes ja hunt.

Jānes kiitis hundile:

„Ei ma enam karda lambaid.“

„Kuula imed, poisike!“

Naeris hunt ja näitis hambaid.

„Baat' seal lambakarjake,

Mine, jookse temast läbi,

Aga hoi, — ära tee

Mite enesele häbi!“

Jānes hakkas minema, —

Lambad seisivad kõik tungis,

Nägid teda tulewa,

Wahit' sid peale, silmad pungis.

Jānes rutu tagasi, —

Seft ta julge süda kohkus,

Kasi jalgu, — naeris nii,

Et wast moka katki lõhkus.

Seftap jāneksel nüüd kaa

Mok on alles lõhki praegu; —

„Kulla naesed,“ palun ma,

„Arge noerge ilmaaegu.“ —

Haige kuningas ja karjane.

Üks uhke Kullamaa kuningas jäi raskest haigeks, tohter tuli, wangutas pead, ei leidnud kuskilt abi. Kuningas, kellel suuremine üks hoopis wastane asi oli, tahtis hea meelega weel tükkise aega elada, sellepärast saatis usinalt oma teendrid wälja ja kaskis igalt poolt kõik targad ja arstid kokukutsuda, ehk leiawad nemad paremat nõuu. Rogus siis kaa hull tarku mehi koku, need rääkisid üht ja teist, katsumid kõik tembud ära, ei midagi, haigus läks ita ränggemaks ja targa meeste nõu ita kitsamaks. Wiimaks tuli, kes teab kust maailma otsast, üks hirmus tark ja kuulus arst, ehk hoopis Soome tuuletark ise, kes oma ammeti põhjani mõistis, läks kuningga juure, katsus tema haigust hoolega läbi ja ütles siis: „Tah, auulik kuningga herra, teie haigus on küll surma haigus, aga siiski wõite jälle terweks saada, kui teie ühe inimese särki selga panete, kellele üks täieste õnnelik ja mureta elu on antud ja kes